

ע"פ 58308/06 - מוחמד אבו ע'אנם נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בבאר שבע

עפ"ת 19-06-58308 אבו ע'אנם נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90509052776

לפני כבוד השופט גילת שלן
המערער:
محمد אבו ע'אנם
עו"ד עלא קישאוי ועו"ד גיל אביטל
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

לפני ערעור על החלטת בית המשפט לטעורה באשדוד (כב' השופט הבכירה רבקה שורץ), מיום 19.6.13, במסגרתה נדחתה בקשה המערער להערכת המועד להשפט, בגין דוח בו יוחסה לו עבירה של נהיגה בנסיבות העולה על המותר, מיום 17.6.18.

לטענת ב"כ המערער, המערער כלל לא קיבל את הודעה תשלום הקנס, גילה על קיומה באיחור, ומיד משנודע לו עליה, פנה לבית המשפט בבקשתה להערכת המועד להשפט; כאשר אישור המסירה שהוצע לעזון בית המשפט, אינו עונה על התנאים הקבועים בחוק ובפסיקה, שכן הוא חסר פרטים מהותיים, וכל שנרשם בו הוא שדבר הדואר "לא נדרש". עוד ציין, כי המערער כופר בביצוע העבירה, וכי יש לו "**טענות הגנה בעלות סיכומים טובים**".

בית המשפט קמא קבוע, כי מאחר שהדווח נשלח בדואר לכתבתו הרשמה של המערער וחזר בציון "לא נדרש", כמו חזקת המסירה לפי תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, ואין בטענות לגבי חסרים באישור המסירה כדי להפריך את החזקה; כי משלא הוגשה בקשה להשפט במועד, רואים במערער כמו יהודה, הורשע ונגזר דין, זה מכבר; כי אין בבקשתה כדי להניח את הדעת בדבר השiegoו הרב, של כשנתיים, בהגשת הבקשה; וכי לא נטענו טענות הגנה שיש בהן כדי להניע את ההליך הפלילי מחדש.

במסגרת הדיון שהתקיים בפני, הדגיש ב"כ המערער, כי עיקר טענותו מתמקדות באישור המסירה, שכן חסרים בו פרטים רבים, כגון מסטר ת"ז, פרטי המוסר, תאריך, או סימון באחת הרוביריות בקשר לתוצאות המסירה; אך שלטעמו לא ניתן להסתמך על אישור המסירה, הוא לא עומד בקריטריונים שנקבעו בתקנות, ולא ניתן לקבוע כי קמה בעטיו חזקת המסירה. לטעמו, עיוזת הדיון למערער חל עקב דרישת שקיביל משרד הרישי לבצע תאריה חדש בגלל הדות, למרות שעברו הטעבורתי אינם מכבד, כאשר בשנתיים שלאחרו הוא לא קיבל כל הודעה לגבי הדוח משרד הרישי או מהמרכז לגביית קנסות. על כן, עתר הסגור להערכת המועד להשפט, ولو בכפוף להטלת הוצאות, והצהיר כי

עמוד 1

המערער לא יטען להתיישנות העבירה, לו תתקבל בקשה.

לאור הערות בית המשפט, הגיע הסגנור לאחר הדיון, הודהה על התליית ראשון נהיגה מיום 19.5.6, שקיבל המערער ממשרד הרישוי, ולטעמו רק בעקבות קבלת מכתב זה, גילתה המערער דבר קיומו של הדוח, ופעל ללא דיחוי להגשת הבקשה לבית המשפט.

ב"כ המשיבה עתר לדחית הערעור ולהוורת החלטת בית המשפט על כנה; הפנה לפסיקה בגין לחזקת המסירה, גם כאשר דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש"; הפנה לטענות הסותרות בגין דרך בה נודע למערער על קיומו של הדוח; טען כי ההודהה על התליית ראשון מבשת גם היא את המסקנה שחיל שיהי רב בהגשת הבקשה; והפנה לכך שלא נתענה כל טענת הגנה המצדיקה דין מחדש.

לאחר שיעינתי בהודעת הערעור על נספחה ובתיק בית המשפט כאמור, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, נחה דעתם כי דין הערעור להדחות.

על אדם המבקש להתר או להגיש בקשה להשפט בגין עבירות קנס, בחולוף המועדים הנקבעים בסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, להראות כי הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שאין תלויות בו, ושhaioga מיד לאחר שהוסרה המנעה, או כי יגרם לו עיוות דין כתוצאה מדחית בקשה. אני סבורה, כי בעניינו לא התקיים אף אחד מהתנאים האמורים.

הבקשה הוגשה בחולוף כמעט שניםים ממועד הדוח בדואר רשום לכתובתו הרשומה של המערער. בהקשר זה נקבע בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 (להלן- התקנות), כדלקמן:

"בעירות תעבורה שעלייהן חל סעיף 239א לחוק ובଉירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירות קנס כאילו הומצאה כדין גם ללא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנותו מלכבלן".

תקנה זו מיוחדת לעבירות הקנס ולubitrot התעבורה עליהן חל סעיף 239א לחס"פ, והוא נועדה להקל על המדינה בהוכחת המצאת דבר הדואר, כך כדי בהוכחת_marshaled הדואר לכתובות הרשומה ובחולוף 15 ימים ממועד זה, כדי ליצור חזקה של המצאתו כדין, ולהעביר את הנטול לסתור אותה אל הנמען. על כן, בעניינו אין תחולת או רלוונטיות לקריטריונים שנקבעו בתקנות לגבי המצאת מסמכים (סימן ו' לתקנות), או לנוהל אישורי מסירה של רשות האכיפה והגביה, שצורך להודעת הערעור (לדין מكيف וממצאה בנושא חזקת המסירה, ראו עפ"ת (חיפה) 19-03-36580 פרידמן נ' מדינת ישראל (1.5.19)).

אישור המסירה שהוגש לתקין, עליו נכתב כי הוא "לא נדרש", מהוות אישור על שליחת הדוח בדואר רשום לכתובתו הרשומה של המערער (ראו מספר הדואר הרשום ומספר הדוח המוטבעים הן על אישור המסירה והן על הודעת תשלום הקנס), וכי בכך כדי להקים את חזקת המסירה.

אין ספק כי אישור המסירה בעניינו לא מולא באופן מיטבי, שכן לא מולאו בו כל הפרטיהם, אך אין בעניין זה **כשלעצמו** כדי להפריך את חזקתה המסירה (ראו בהקשר זה רע"פ 15/15 **קלין נ' מדינת ישראל** (18.5.16) ורע"פ 5258/14 **סמיימי נ' מדינת ישראל** (3.8.14)).

בעניינו, מעבר לטענות בדבר החסרים באישור המסירה, המערער לא עשה כל נסיכון להפריך את חזקתה המסירה, ולהוכיח שלא קיבל את הדוח מסיבות שאין תלויות בו; ולהיפך, המערער עצמו אינו בטוח בטענה זו, אלא טען בתצהיריו (ובבקשה להארכת מועד שהגיש לבית המשפט קמא) כי "למייטב זכרונו" הוא לא קיבל את הדוח לכתובתו.

יתרה מכך, המערער לא מסר הסבר סביר ואמין לשינויו הרב שחל בהגשת הבקשה, ובעניין זה מסר מספר הסברים סותרים: בתצהיר שהוגש לבית המשפט קמא ציין, כי נודע לו על הדוח **"באופן אקראי בעת פנימית למשרד הרישוי"**; בהודעתה הערעור ציין בא כוחו, כי המערער גילה על קיומו של הדוח רק לאחר שקיבל דרישת תשלום חוב בתוספת ריבית ופיגורים, מהמרכז לגביית קנסות (סעיף 7 ו-12 להודעה, לגבייהם נתען בדיון כי מדובר בטעות), מסמך אשר לא צורף להודעתה הערעור; ואילו המשمر שהוגש לאחר הדיון, לאור הערות בית המשפט, הוא הודעה על התליית ראשון נהיגה שקיבל המערער ממשרד הרישוי (לא פירוט הדוחות בגין הותלה הראשון), הסותר טענתו בתצהיר כי ערך בדיקה אקראית מול משרד הרישוי.

זאת ועוד, מההודעה על התליית הראשון עולה, כי תחילת הוטלו על המערער אמצעי תיקון בשל צבירת נקודות, הוא זומן לביצעם, אך לא עשה כן, ובחולף חצי שנה הוחלט על התליית הראשון. משמע, כי המערער קיבל חחץ שנה קודם להודעה זו, לפחות הודעה אחת ממשרד הרישוי, ולמרות זאת לא פעל לברר את פשר הטלת אמצעי התקון, ולא הגיע בקשה להשפט בגין הדוח.

מכל האמור עולה, כי המערער לא הסביר את השינוי הרב שחל בהגשת הבקשה, וכי היה בכך כדי לדוחותה.

אשר לטענה כי ייגרם למערער עיונות דין כתוצאה מדחית בקשתו, כאמור, נתען בהודעת הערעור באופן עמוס בלבד כי המערער כופר בביצוע העבירה וכי יש לו טענות הגנה טובות, מבליל לפרט את טענותיו, או לבסס בתצהיר; בבקשתה שהוגשה לבית המשפט קמא, נתען בנוסף, כי יש קושי בהורתת הרשותה עלenna מאחר שמדובר בדוח על פי תיעוד מצלמת א3, שאמינותו מוטלת בספק, לאור פסק הדין של בית המשפט לעתובה בעכו; ובדין שהתקיים בפני, נתען כי עיונות הדין נובע ממסנקציה שהותלה על המערער ע"י משרד הרישוי בשל הדוח.

טענותיו אלו של המערער, אין עומדות בקריטריונים שנקבעו בפסקה להוכחת עיונות דין. נקבע לא אחת, כי בשלב זה יש להציג על שיקולים כבדי משקל, הנתמכים במסמכים ובראיות, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, ולא די בכפירה כללית, בטענה סתמית לחפות, או בטענות בדבר חומרת העונש (ראו רע"פ 8427/17 **סאלם ואחות נ' מדינת ישראל** (25.3.18)). עוד נקבע, כי אין בטענה באשר לאמיניות מצלמות א3, לאור פסק הדין של בית המשפט לעתובה בעכו, כדי להקים חשש לעיונות דין (ראו רע"פ 2983/19 **חמאוי נ' מדינת ישראל** (18.6.19), רע"פ 1771/19 **עבורי ואחות נ' מדינת ישראל** (11.7.19), ורע"פ 4623/19 **יובל שובר נ' מדינת ישראל** (19.7.21)).

ኖכח כל האמור, הערעור נדחה.

המציאות תעביר העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, כ"ז تموز תשע"ט, 29 יולי 2019, בהעדר הצדדים.

גילת שלו, שופטת